

ГЛАВА 6.

Каланъ и бурбѣ, Дюмедь и Клодй, Юля и
любителката на цирка.

Нечаканото онуй разрушеніе, което унищожилъ връзкитѣ на обществото, и направи еднакво свободни и узника и стража, освободи и Калана отъ стражытѣ му, на които го бѣ предаль Преторытѣ. И понеже мракътъ и шумното смѣшеніе на гѣстото множество на бѣгающытѣ отдѣли жреца отъ пазачытѣ му, той побърза съ растрепераныкрака къмъ капището на египетската си богиня. Въ туй растояніе и преди еще да са сгѣсти тъмата, той осѣти че една ръка го тегляше за полата, и чу гласъ който му пошепна на ухото слѣдующето :

— Е, Калане, какъвъ страшенъ гласъ!

— Да, тако ми главата на баща ми! но ты кой си? не можѣ да видѣшъ лицето ти, а гласа ти непомниѣ толкосъ добръ.

— Не познавашъ ли твоя Бурбѣ? срамота!

— Богове, какъвъ гѣстъ става мракътъ! какъ блѣстѣтъ змѣобразнытѣ молніи отъ страшната гора! какъ съ распростиратъ! пѣкълтѣ избѣлва огневетѣ си врѣху земята!

— Мълчи! ты невѣрвашъ тѣзи работы, Калане. Сега е време да си направимъ товара.

— Сирѣчь?

— Слушай ма, вашійтъ храмъ е пѣленъ отъ много и скѣпоцѣныя приношенія, нека си земемъ колкото по много можемъ да дигнемъ, послѣ да са пренесемъ на нѣкой корабъ на морето.

— Тако ми боговетѣ, Бурбе, не е лоша мыслѣта ти. Мълчи и върви подирѣ ми въ храма. Кой гледа сега жрецъ ли си или не? ела подирѣ ми и ще ги раздѣлимъ.

Доста жрецы оставахъ еще около олтарытѣ вътрѣ въ храма и са моляхъ и плачахъ. Лицемѣры, въ безопасно време, суевѣрцы са показвахъ въ часа на опасността, безъ да обрѣща внимание на тѣхъ Каланъ влѣзе въ една стая, която сѣкый день може да види на южната страна на този храмъ. Бурбѣ го послѣдува, а той запали свѣщъ. Тамъ имаше трапеза сложена съ ѣстыя и вино, остаткы отъ едно жртвоприношеніе.

« Който са е мѣчилъ отъ гладъ четыресеть и осемъ часа, промърмора Каланъ, може да има охота и въ страшныя този часъ. »

И той нападнѣ на ѣстыята и лакомо ѣдѣше. Не е възможно да си